

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 65/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. G., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 prvej vety a druhej vety Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 55/2008 z 31. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2009 doručená faxom a 15. februára 2009 doplnená predložením originálu sťažnosť Ing. J. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva

podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [(ďalej len „ústava“); sťažovateľka síce označuje čl. 20 ods. 2, avšak z obsahu sťažnosti, ako aj zo slovného označenia je zrejmé, že namieta porušenie čl. 20 ods. 1, pozn.] a práva podľa čl. 1 prvej vety a druhej vety Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 55/2008 z 31. októbra 2008 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Na základe návrhu oprávneného zo dňa 17. 8. 2005 JUDr. M. M. a poverenia k vykonaniu exekúcie č. 5803 015392, vydaného Okresným súdom Košice II, dňa 19. 10. 2005 upovedomila poverená súdna exekútorka Mgr. M. Z. účastníkov konania o začatí exekúcie upovedomením sp. zn. Ex 1233/2005-16 zo dňa 24. 10. 2005. V tomto exekučnom konaní sú na strane povinných 1. Ing. J. G., manžel sťažovateľky a 2. S. spol. s r. o..

Dňa 29. 1. 2008 sťažovateľka predložila Okresnému súdu Košice II právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 13 C 314/03, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 1. 12. 2003, ktorým tento súd zrušil bezpodielové spoluvlastníctvo manželov Ing. J. G. a Ing. J. G.

Uviedla, že na deň 26. 2. 2008 o 10.00 hod. je na Exekútorskom úrade M. Mgr. M. Z. stanovená dražba - odpredaj nehnuteľnosti formou verejnej dražby.

Vzhľadom na predložený právoplatný rozsudok sťažovateľka žiadala, aby súd exekúciu predajom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na LV č. (...) k. ú. K. (...), ktorá postihuje aj jej spoluvlastnícky podiel na predmetnej nehnuteľnosti, zamietol a zastavil.

Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. 39 Er 1224/2005, Ex 1233/2005 zo dňa 15. 4. 2008 návrh manželky povinného v 1. rade Ing. J. G. (...) na zastavenie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3 CoE 55/2008-190 zo dňa 31. 10. 2008, ktoré bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľky dňa 12. 12. 2008, potvrdil uznesenie a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. “

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej označených práv došlo napadnutým uznesením, v ktorom sa krajský súd stotožnil so závermi prvostupňového súdu, ktorým bol zamietnutý jej návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený tým, že rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 314/03 zo 14. októbra 2003 (právoplatným 1. decembra 2003) došlo k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva medzi ňou a povinným v 1. rade (jej manželom). Vychádzajúc z toho, že do troch rokov od zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva nebol podaný návrh na jeho vyporiadanie, prešli podľa sťažovateľky v súlade s § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka nehnuteľné veci z bezpodielového spoluvlastníctva do podielového spoluvlastníctva s tým, že sťažovateľka je spoluvlastníčkou v jednej polovici uvedenej nehnuteľnosti.

Krajský súd si v napadnutom rozhodnutí osvojil právny názor okresného súdu, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 39 Er 1224/2005 z 15. apríla 2008 argumentoval okrem iného tým, že *„v zmysle všeobecného pravidla, ktoré súvisí s účelom exekučného konania platí, že pre exekúciu predajom nehnuteľností je rozhodujúci stav vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorý existuje ku dňu doručenia návrhu na výkon exekúcie“*. Nadväzne na to krajský súd skonštatoval, že sťažovateľka nemôže žiadať zastavenie exekúcie, lebo uzatvorila ako záložca 17. decembra 2004 zmluvu o zriadení záložného práva, pričom predmetom záložného práva je zabezpečenie tej istej pohľadávky, ktorá je predmetom exekúcie. Vzhľadom na to by sa mohol záložný veriteľ v rámci výkonu záložného práva uspokojiť predajom predmetu zálohu podľa osobitných predpisov tak, ako to je v tomto prípade aj podľa ustanovení Exekučného poriadku. Sťažovateľka je presvedčená, že uvedené závery prevzaté napadnutým uznesením jej odopierajú práva, ktorých porušenie svojou sťažnosťou namieta.

Sťažovateľka ďalej cituje § 37 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005, podľa ktorého ak sú exekúciou postihnuté veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, účastníkom konania, ak ide o tieto veci, je aj manžel povinného. V súvislosti s tým sťažovateľka vyjadruje názor, že ustanovenia Exekučného poriadku neobsahujú žiadnu právnu úpravu, ktorá by vylučovala vznik nevyvrátiteľnej právnej domnienky uvedenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to podľa

sťažovateľky „bez zreteľa na existenciu exekučného konania, v ktorom bol povinný manžel sťažovateľky a spol. S. spol. s r. o. uplynutím troch rokov odo dňa právoplatnosti rozsudku o zániku bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľky a jej manžela, nehnuteľné veci v ich bezpodielovom spoluvlastníctve prešli do podielového spoluvlastníctva...

Ak teda Exekučný poriadok, ani Občiansky zákonník, neobsahujú ustanovenia, ktoré by modifikovali nadobudnutie podielov k bývalému spoluvlastníctvu manželov po uplynutí trojročnej lehoty, nie je možné skutočnosť, že k vzniku podielového spoluvlastníctva došlo, obhádzat' výkladom obsahujúcim konštrukcie nemajúce oporu v zákonoch.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka zdôrazňuje, že k zániku bezpodielového spoluvlastníctva jej a jej manžela došlo 1. decembra 2003, teda pred začatím exekúcie, a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mala byť účastníčkou exekučného konania.

Pokiaľ ide o krajským súdom zmienenú okolnosť, že sťažovateľka uzatvorila záložnú zmluvu ako záložca na zabezpečenie pohľadávky svojho manžela vymáhanej v tomto exekučnom konaní, sťažovateľka upriamuje pozornosť na čl. III tejto zmluvy, v zmysle ktorého v nej vyjadrila súhlas s vyporiadaním zabezpečenej pohľadávky predajom veci priamo na základe záložcom, teda ňou dohodnutej ceny alebo predajom na verejnej dražbe alebo s prenajímaním založenej nehnuteľnosti inému do doby vyrovnania celej veriteľovej pohľadávky zabezpečenej touto zmluvou. Na základe toho sťažovateľka uzavrela, že zo spomínanej záložnej zmluvy pre ňu nevyplýva žiaden vzťah k exekučnému konaniu vedenému proti jej manželovi.

Vyjadrujúc sklamanie z postupu orgánov súdnej moci požaduje sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia svojich označených práv aj priznanie finančného zadost'učinenia v sume 5 000 €.

Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie vo veci samej rozhodol týmto nálezhom:

„Právo sťažovateľky

- na ochranu jej vlastníckeho práva zakotvené v článku 20 ods. 2 Ústavy SR,

- na pokojné užívanie majetku zakotvené v článku č. 1 vety prvej Dodatkového protokolu k Dohovoru,

- a právo nebyť zbavený majetku zakotvené v článku č. 1 druhej vete Dodatkového protokolu k Dohovoru

bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 55/2008-190 zo dňa 31. 10. 2008 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 5 000 Eur /150 630 Skk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania. “

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely – prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95). Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, nie však zákonnosti. Naopak, všeobecné súdy sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ako už ústavný súd opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), ochrana ústavou, prípadne Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní

o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Ústavno-súdna ingerencia do rozhodovacej činnosti krajského súdu v prípade sťažovateľky by teda bola možná len v tom prípade, ak by jeho konanie a rozhodnutie priamo zasahovalo do jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv. V prípade uznesenia krajského súdu namietaného sťažovateľkou však to tak nie je.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najskôr popísal procesný stav v čase pred jeho rozhodovaním v súvislosti s uznesením okresného súdu sp. zn. 39 Er 1224/2005 z 15. apríla 2008, ktoré na základe odvolania podaného sťažovateľkou preskúmal v rámci ňou iniciovaného odvolacieho konania, uvádzajúc, že sťažovateľka sa ako manželka povinného podaním z 28. januára 2008 domáhala zastavenia exekúcie k nehnuteľnosti. Svoj návrh odôvodnila tým, že jej bezpodielové spoluvlastníctvo s povinným bolo zrušené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 314/2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. decembra 2003 a stal sa vykonateľným. Súd prvého stupňa postupoval v exekučnom konaní podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku sa § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, a § 145 ods. 1 použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005. Okresný súd nezistil, že by bolo došlo k vyporiadaniu zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľky a jej manžela súdnym rozhodnutím alebo dohodou. Podľa § 37 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 je manžel povinného účastníkom exekúcie, ak sú exekúciou postihnuté veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Okresný súd taktiež pripomenul, že *„v zmysle všeobecného pravidla, ktoré súvisí s účelom exekučného konania platí, že pre exekúciu predajom nehnuteľnosti je rozhodujúci stav vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorý existuje ku dňu doručenia návrhu na vykonanie exekúcie. Deň*

doručenia návrhu na vykonanie exekúcie je určujúci aj pre ďalší postup exekútora, žalobu pre vylúčenie nehnuteľnosti z exekúcie a aj pre stret iných exekúcií. Návrh na vykonanie exekúcie bol doručený dňa 17. 8. 2005, pričom podľa tvrdení manželky povinného v 1. rade k vyporiadaniu zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, či už dohodou alebo v dôsledku súdneho rozhodnutia, v lehote troch rokov od právoplatnosti o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva, nedošlo. Žiaden z manželov v tejto lehote ani návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva na súd nepodal.

Podľa konštantnej judikatúry sa vzťahy medzi manželmi ohľadne vecí, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva v období, keď toto spoluvlastníctvo zaniklo, ale nebolo ešte vyporiadané, riadia zákonnými ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. V deň, keď bol podaný návrh na vykonanie exekúcie, sa vzťahy medzi manželmi riadili ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a preto exekúcia mohla postihnúť nehnuteľnosť, ktorá v tom čase bola nepochybne v bezpodielovom spoluvlastníctve povinného v 1. rade a jeho manželky. Ako samotná manželka povinného v 1. rade uvádza, rozsudok o zrušení o bezpodielového spoluvlastníctva nadobudol právoplatnosť 1. 12. 2003, podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti mohlo vzniknúť (ide o zrejmu nesprávnosť, správne má byť zaniknúť, pozn.) až uplynutím troch rokov od dátumu právoplatnosti, t. j. najskôr 2. 12. 2006. Avšak návrh na vykonanie exekúcie bol podaný skôr, ešte dňa 17. 8. 2005. Platí teda, že pre exekúciu je rozhodujúci stav vlastníckeho práva v deň 17. 8. 2005, keď bola nehnuteľnosť v bezpodielovom spoluvlastníctve, lebo v tom čase lehota troch rokov uvedená v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka neuplynula.“.

V ďalšej časti napadnutého uznesenia sa krajský súd venoval odvolacím dôvodom uplatených sťažovateľkou, ktoré sú do značnej miery založené na rovnakej argumentácii, ako jej sťažnosť podaná ústavnému súdu.

Zhrnúc dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku krajského súdu možno konštatovať, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie stotožniac sa s právnym názorom prvostupňového súdu, že pre exekúciu je rozhodujúci stav vlastníckeho práva v deň začatia exekučného

konania, ktorým je v danom prípade 17. august 2005. K tomuto dátumu bola nehnuteľnosť v bezpodielovom spoluvlastníctve povinného a sťažovateľky, pretože lehota troch rokov ustanovená v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka do dňa začatia exekučného konania neuplynula. Z tohto dôvodu je námietka sťažovateľky, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti od 1. decembra 2006, právne bezvýznamná.

Krajský súd považuje za správny aj dôvod zamietnutia žaloby okresným súdom v súvislosti s existenciou zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti zo 17. decembra 2004 uzavretou medzi oprávneným ako záložným veriteľom a sťažovateľkou a jej manželom ako záložcami na zabezpečenie pohľadávky, ktorej uspokojenia sa oprávnený domáha v tomto exekučnom konaní. Krajský súd však zároveň poukázal aj na to, že k dôvodu zamietnutia žaloby v súvislosti so zmluvou o zriadení záložného práva sa sťažovateľka v odvolaní vôbec nevyjadrila.

Takéto rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu vnútorne logické, nie je svojvoľné, nie je ani prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle, a nemožno ho preto označiť ani ako arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom reaguje na všetky relevantné námietky sťažovateľky v odvolaní a dáva odpoveď na otázku, prečo okresný súd jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol a krajský súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Ústavnému súdu neprislúcha ďalším výkladom príslušných právnych noriem podporovať takúto interpretáciu a aplikáciu zákona všeobecným súdom.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 331/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že medzi odôvodnením uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 CoE 55/2008 z 31. októbra 2008 a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 1 prvej vety a druhej vety dodatkového protokolu neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o ich porušení. Vzhľadom na to pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd napokon dodáva, že podľa jeho doterajšej konštantnej judikatúry všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 prvej vety a druhej vety dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocесné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení uvedených práv hmotného charakteru by preto bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocесných princíпов vyjadrených v označených článkoch ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo však v danej veci ústavný súd nezistil, a navyše sťažovateľka porušenie ústavnoprávných princíпов spravodlivého procesu vo svojej sťažnosti ani nenamietala. Aj z toho dôvodu by preto bolo možné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky smerujúcu proti dôvodom napadnutého uznesenia vo vzťahu k nemožnosti požadovať zastavenie exekúcie, pretože sťažovateľka „uzatvorila ako záložca dňa 17. 12. 2004 nájomnú zmluvu o zriadení záložného práva, pričom predmetom záložného práva je zabezpečenie tej istej pohľadávky, ktorá je predmetom exekúcie“, ústavný súd považuje túto námietku za neprípustnú (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Z pripojeného odvolania sťažovateľky zo 7. mája 2008 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Er 1244/2005 z 15. apríla 2008, ako aj z odôvodnenia samotného namietaného uznesenia totiž nevyplýva, že by sťažovateľka túto námietku uplatnila v odvolacom konaní. Nevyužitie tejto možnosti v odvolacom konaní pred

všeobecným súdom nemožno naprávať alebo nahrádzať sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 193/06).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2009